

Dosarul nr. 3ra-779/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Gheorghe Stratulat)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Natalia Simciuc, Ana Panov, Lidia Bulgac)

ÎNCHEIERE

31 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Sveatoslav Moldovan

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Consiliul Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” împotriva Consiliului Concurenței, intervenienți accesorii Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au respins apelurile declarate de Consiliul Concurenței și Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și s-a menținut hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis acțiunea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn”,

constată:

La 17 iulie 2015 Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” (în continuare SRL „Ergolemn”) a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrativ (vol. I, f.d. 4-6, 40)

În motivarea acțiunii a invocat că, Plenul Consiliului Concurenței la 17 iunie 2015 i-a comunicat Decizia nr. CN-38 din 16 iulie 2015, prin care a constatat că SRL „Ergolemn” a încălcat articolul 8 alin. (1) Legea nr. 1103 din 30 iunie 2000 cu privire la protecția concurenței.

Cu decizia emisă nu este de acord, deoarece SRL „Ergolemn” a fost fondată în anul 1999, având principalul gen de activitate producerea și comercializarea mobilei. Pe parcursul activității și-a creat un nume și s-a poziționat pe piața mobilei, iar întru realizarea genului de activitate colaborează cu companii din Italia și România, stabilind relații parteneriale longevive.

Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” (în continuare SRL „Elio Design”) a fost fondată în anul 2008 de către fondatorul unic ÎI „Servicii-Aramă”

și utilizează în activitatea sa comercială o marcă similară cu cea a SRL „Ergolemn”.

Între SRL „Ergolemn” și ÎI „Servicii-Aramă” de mai mult timp există raporturi conflictuale, din cauză că pentru a obține un segment mai mare de piață, fără a suporta careva cheltuieli, ÎI „Servicii-Aramă” cu rea-credință a încercat să înregistreze marca „E Ergolemn” ca marcă proprie, deși această marcă comercială aparține cu drept de proprietate SRL „Ergolemn”.

În scopul protejării drepturilor asupra producției, SRL „Ergolemn” a înregistrat marca comercială „E Ergolemn”, indicând clasa 20. Folosindu-se de poziția și cunoașterea pe piață a SRL „Ergolemn”, SRL „Elio Design” a copiat produsele acesteia și modificându-le denumirea le-a plasat ca produs propriu, preluând totodată și modificând denumirea mărcii „E Ergolemn”, deși, conform bazei de date a AGEPI, SRL „Elio Design” nu are înregistrată nicio marcă.

Produsele sale sunt comercializate de altă companie și denumirea sa de firmă e utilizată abuziv, deoarece consumatorii sunt induși în eroare prin utilizarea unei mărci similare cu „E Ergolemn”.

SRL „Elio Design” promovează activ marca asupra căreia nu are niciun drept, subminând autoritatea și poziția SRL „Ergolemn” pe piață, propunând produsele sale inclusiv și distribuitorilor SRL „Ergolemn”.

Aderent plagierii mărcii comerciale, SRL „Elio Design” a copiat un model de mobilă a SRL „Ergolemn” și modificându-i denumirea l-a plasat spre comercializare, prezentându-l în catalogul salonului SRL „Elio Design” cu denumirea comercială de VICONT, în timp ce în broșurile SRL „Ergolemn” acesta figurează ca GRAND.

Agenția Națională pentru Protecția Concurenței, prin hotărârea nr. CNP-11-10/76 din 19 august 2010, a constatat că acțiunile SRL „Elio Design” reprezintă concurența neloială prin folosirea parțială a mărcii comerciale „E Ergolemn” înregistrate după SRL „Ergolemn”.

Totodată, Agenția Națională pentru Protecția Concurenței a emis și prescripția nr. CNP-11-10 din 19 august 2010 privind încetarea folosirii mărcii comerciale „E Ergolemn” pentru produsele clasei 20 a Clasificatorului internațional a produselor și serviciilor.

Prin hotărârea din 18 ianuarie 2013 a Curții de Apel Chișinău, care a devenit irevocabilă, s-a recunoscut notorietatea mărcii comerciale „E Ergolemn” din 01 ianuarie 2005, titular fiind SRL „Ergolemn”.

Hotărârea judecătorească nominalizată supra nu face referire la faptul că marfa ar fi notorie doar pentru clasa pentru care este înregistrată. Notorietatea mărcii poate fi interpretată ca protecție juridică și asupra altor clase pentru care nu a fost înregistrată.

Mai mult decât atât, conform răspunsului AGEPI nr. 976 din 28 iunie 2010, titularul unei mărci notorii poate să interzică terților persoane să utilizeze în activitatea lor comercială, fără consimțământul său, a unui semn identic sau similar pentru produse și/sau serviciile diferite de cele pentru care marca a fost înregistrată.

Marca „E Ergolemn” beneficiază de protecție juridică asupra produsului mobilă din clasa 20 grație recunoașterii notorietății mărcii, care a fost efectuată pe baza unui sondaj de opinie ce se referea anume la produsele de mobilă, astfel încât consumatorul atribuie și cunoaște marca pentru identificarea produselor de mobilă.

Prin urmare, SRL „Ergolemn” are tot dreptul de a se folosi ori a înainta pretenții și obiecții față de orice persoană fizică sau juridică, care îi încalcă dreptul.

SRL „Ergolemn” consideră Decizia Consiliului Concurenței nr. CN-38 din 16 iulie 2015 ilegală și lipsită de temei juridic, deoarece este în contradicție cu concluziile Agenției Naționale pentru Protecția Concurenței care este predecesorul Consiliului Concurenței.

SRL „Ergolemn” și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor articolului 47 din Legea concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, articolelor 16-17, 21, 25-26 din Legea contenciosului administrativ și a solicitat admiterea acțiunii cu anularea Deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-38 din 16 iulie 2015.

Prin hotărârea din 31 martie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, s-a admis parțial acțiunea depusă de SRL „Ergolemn” și s-a anulat Decizia Consiliului Concurenței nr. CN-38 din 16 iulie 2015 în partea ce ține de „utilizarea separată a literei „E” executată în mod grafic deosebit, identică cu marca figurativă „E”, înregistrată după întreprinderea ÎI „Service-Aramă”, iar în rest pretențiile SRL „Ergolemn” au fost respinse ca neîntemeiate (vol. I, f.d. 127, 143-146 recto-verso).

Prin încheierea din 15 iunie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, s-a respins cererea de revizuire depusă de către SRL „Elio Design”, ca fiind inadmisibilă.

Prin decizia din 06 octombrie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a admis, din alte motive, apelul declarat de SRL „Ergolemn”, reprezentat de avocatul Denis Calaida; s-a admis apelul declarat de Consiliul Concurenței; s-a casat hotărârea din 31 martie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, și s-a restituit cauza spre rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată (vol. I, f.d. 189, 190-195).

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că prima instanță nu a ținut cont că Decizia Consiliului Concurenței nr. CN-38 din 16 iulie 2015 a fost adoptată în baza cererii depuse de SRL „Elio Design”. Respectiv, prin hotărârea judecătorească adoptată asupra fondului prezentei acțiuni se afectează direct drepturile SRL „Elio Design”, care nu a fost introdus în proces. Totodată, prima instanță nu a verificat dacă prin prezenta acțiune de contencios administrativ nu se aduc atingeri și altor persoane neatruse în proces.

Prin încheierea protocolară din 02 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-au introdus în proces în calitate de intervenienți accesorii SRL „Elio Design” și ÎI „Servicii-Aramă” (vol. I, f.d. 212-213).

Prin încheierea protocolară din 23 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în legătură cu reorganizarea prin transformare a ÎI „Servicii-Aramă”, s-a admis succesiunea în drepturile procedurale și s-a înlocuit ÎI „Servicii-Aramă” cu succesorul Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R” (în continuare SRL „Arama R”). (vol. II, f.d. 66-67).

Prin hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis acțiunea depusă de SRL „Ergolemn” și s-a anulat Decizia Consiliului Concurenței nr. CN-38 din 16 iulie 2015 (vol. II, f.d. 79, 86-94).

Prin decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-au respins, ca fiind neîntemeiate, apelurile declarate de Consiliul Concurenței și SRL „Elio Design”, și s-a menținut hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 218, 219-232).

Prima instanță și instanța de apel au argumentat concluziile că, marca „E Ergolemn” a fost elaborată de către SRL „Ergolemn”, denumirea mărcii corespunde denumirii firmei, iar litera „E” reprezintă prima literă a denumirii ERGOLEMN.

Începând cu anul 1999 SRL „Ergolemn” a utilizat această marcă cu bună-credință pe tot teritoriul Republicii Moldova, iar prin hotărârea din 18 ianuarie 2013 a Curții de Apel Chișinău marca a fost declarată notorie începând cu data de 01 ianuarie 2005.

Instanța de apel a considerat că, nu pot fi calificate ca acțiuni de concurență neloyală folosirea de către SRL „Ergolemn” a mărcii figurative „E” în activitatea comercială, cât și în scopuri de marketing, chiar dacă marca combinată „E Ergolemn” a fost înregistrată pentru produsele și serviciile de la clasa 20 conform Clasificatorului de la Nisa.

Or, marca comercială combinată „E Ergolemn” înregistrată după SRL „Ergolemn”, a fost declarată notorie începând cu data de 01 ianuarie 2005, iar ÎI „Service-Aramă” a depus la AGEPI cererea de înregistrare a mărcii figurative „E” la 26 septembrie 2005 și a fost înregistrată la 15 februarie 2007 (certificatul de înregistrare a mărcii figurative „E” nr. 14501).

Conform extrasului din baza de date a AGEPI, marca combinată „E Ergolemn” este considerată notorie și se bucură de protecție juridică, fără să fie indicată notorietatea acestei mărci pentru o anumită clasă de produse conform clasificatorului de la Nisa sau anumite excepții individuale, iar conform extrasului din Registrul AGEPI, marca figurativă „E” cu numărul de înregistrare 14501 a fost anulată pe motiv că solicitantul a acționat cu rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii, fapt stabilit prin hotărâre judecătorească irevocabilă. Astfel, nici ÎI „Service-Aramă” și nici SRL „Elio Design” nu mai sunt în drept să pretindă că prin folosirea mărcii figurative „E”, SRL „Ergolemn” comite acțiuni de concurență ilegală. Or, marca figurativă „E”, fiind anulată, se consideră că a fost utilizată ilegal din momentul înregistrării.

La 19 aprilie 2019 SRL „Elio Design” a declarat recurs împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău (vol. III, f.d. 1-3).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea, nu a constatat și elucidat toate circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei și nu le-a analizat sub toate aspectele, întemeindu-și soluția doar pe argumentele de fapt ale reclamantului și pe suportul probator administrat de acesta.

Instanța de apel și-a întemeiat soluția în baza hotărârii din 18 ianuarie 2013 a Curții de Apel Chișinău, care a fost menținută prin decizia din 23 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție și a deciziei din 30 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, aplicând efectul retroactiv al acestor acte judecătorești de dispoziție, deși evenimentele din prezenta speță au fost consumate în anii 2010-2011.

Hotărârile judecătorești nominalizate nu au putere probantă, deoarece au fost adoptate ulterior perioadei pertinente prezentei spețe, iar prin prisma articolelor 16, 254 și 255 din Codul de procedură civilă, aceste hotărâri au putere legală, sunt executorii, aplicabile și produc efecte juridice doar din momentul devenirii lor definitive.

Instanța de apel a lăsat fără apreciere înscrisurile prezentate de SRL „Elio Design”, și anume decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și decizia din 05 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care sunt decizii definitive și executorii.

La judecarea prezentei cauzei în ordine de apel nu a fost stabilit corect obiectul prezentei acțiuni de contencios administrativ.

Or, Curtea de Apel Chișinău a analizat și soluționat chestiunea cu privire la notorietatea mărcii „E Ergolemn” și anularea mărcii nr. 14501 „E” a titularului SRL „Arama R”, deși obiectul acțiunii îl constituie un act administrativ emis de Consiliul Concurenței.

Astfel, instanța de apel a dat o analiză notorietății mărcii „E Ergolemn”, fără a se pronunța asupra obiectului acțiunii de contencios administrativ și legalității sau ilegalității actului administrativ contestat.

Instanța de apel de asemenea nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în apel, în special încălcării esențiale a normelor de drept procedural comise de prima instanță, privind neadmiterea intervenientului accesoriu SRL „Elio Design” la dezbaterile judiciare și la pledoarii.

SRL „Elio Design” a solicitat, în baza articolului 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă acțiunea depusă de SRL „Ergolemn”.

La 02 mai 2019 Consiliul Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi, a declarat recurs împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău (vol. III, f.d. 19-21, 33 recto-verso).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat dispozițiile Legii nr. 38 din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor, în special când a constatat recunoașterea notorietății mărcii cu o dată retroactivă zilei depunerii cererii privind recunoașterea notorietății sau datei adoptării hotărârii instanței de judecată privind recunoașterea notorietății sau datei înregistrării în Registrul mărcilor notorii.

Or, normele acestei Legi nu stabilesc exact momentul apariției dreptului exclusiv asupra mărcii notorii și efectele pentru terți. Ba mai mult decât atât, în sensul articolul 9 alin. (3) din Legea nr. 38 din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor dreptul exclusiv asupra mărcii produce efecte pentru terți începând cu data publicării în BOPI sau cu data înscrierii în Registrul internațional a datelor referitoare la înregistrarea mărcii.

La fel, urmau a fi aplicate și prevederile articolului 6 alin. (1) din Codul civil (în redacția anterioară intrării în vigoare a modificărilor din 01 martie 2019), care stipulau că legea civilă nu are caracter retroactiv.

Instanța de apel nu a ținut cont de faptul că lipsesc norme legale care ar stipula că recunoașterea mărcii notorii are loc cu o dată retroactivă zilei depunerii cererii privind recunoașterea notorietății sau datei adoptării hotărârii instanței de judecată privind recunoașterea notorietății sau datei înregistrării în Registrul a mărcii notorii.

Astfel, în coroborarea prevederilor articolului 9 alin. (3) din Legea nr. 38 din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor cu dispozițiile articolului 6 alin. (1) din Codul civil, notorietatea mărcii „E Ergolemn” nr. 23 a început să

producă efecte pentru terți din data înregistrării de către AGEPI a acestei mărci notorii – din 14 noiembrie 2013

Instanța de apel eronat a concluzionat că ÎI „Service-Aramă” și SRL „Elio Design” nu sunt în drept să invoce comiterea acțiunilor de concurență neloială de către SRL „Ergolemn”, manifestate prin folosirea mărcii figurative „E”.

Or, marca nr. 14501 a titularului SRL „Elio Design” a fost anulată pe motiv că solicitantul a acționat cu rea-credință.

Instanța de apel a ignorat faptul că, Plenul Consiliului Concurenței prin Decizia nr. CN-38 din 16 iulie 2015 a constatat că actele de concurență neloială au fost săvârșite de către SRL „Ergolemn” față de SRL „Elio Design”, dar nu și față de ÎI „Servicii-Aramă”.

SRL „Elio Design” este persoana care în baza contractului de licență de marcă din 13 iunie 2008 a dobândit de la ÎI „Servicii-Aramă” marca „E” pe un termen de 7 ani și a folosit-o cu bună-credință.

Față de acest contract se aplică prevederile Legii nr. 588 din 22 septembrie 1995 privind mărcile și denumirile de origine a produselor.

Contractul de licență de marcă din 13 iunie 2008 este altul decât cel în privința căruia a fost constatată nulitatea absolută prin hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, care a fost menținută prin decizia din 14 noiembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție (cauza nr. 2rac-247/18).

În privința acestui contract nu a fost aplicată instituția nulității, conform articolului 217 din Codul civil, ci a încetat de drept odată cu încheierea altui contract similar, la 11 februarie 2013.

Instanța de apel nu a ținut cont de faptul că marca „E” nr. 14501 a fost anulată prin decizia din 30 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, adică ulterior încetării valabilității contractului de licență de marcă din 13 iunie 2008, care s-a produs la 11 februarie 2013.

Prin urmare, în sensul articolului 307 alin. (1) din Codul civil, SRL „Elio Design” este posesor de bună-credință, deoarece a posedat legitim dreptul exclusiv asupra mărcii „E”, dobândit de la ÎI „Service-Aramă” în baza contractului din 13 iunie 2008 a cărui nulitate absolută nu a fost cerută în instanța de judecată.

Instanța de apel nu a dat apreciere faptului că SRL „Elio Design” nu a fost solicitantul cererii de înregistrare a mărcii „E”, ci a avut calitate de licențiat, iar acțiunea de rea-credință în vederea înregistrării mărcii a fost stabilită în comportamentul ÎI „Service-Aramă”, nu și a SRL „Elio Design”.

În această ordine de idei, recurentul Consiliul Concurenței a solicitat, în baza articolului 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie respinsă acțiunea depusă de SRL „Ergolemn”, ca fiind neîntemeiată.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

Conform art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

În acest sens este notabil că, potrivit articolului 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, completul specializat va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Articolul 111 din Codul de procedură civilă prescrie în alin. (3) că, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, căile de atac în ordine de recurs au fost demarate de către recurenții SRL „Elio Design” și de Consiliul Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi, în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău le-a fost comunicată acestora, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile depuse de SRL „Elio Design” și de Consiliul Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recursuri se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul de admisibilitate reține că recursurile exercitate conform Secțiunii a II-a au caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, urmează a fi reiterat că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă, însă, din recursurile depuse nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes

(cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursurile depuse de SRL „Elio Design” și de Consiliul Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) din Codul administrativ, art. 270, 433 lit. a), și art. 270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursurile depuse de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Consiliului Concurenței, reprezentat de Elena Sedlețchi, se declară inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Sveatoslav Moldovan